

Hồi Thứ Năm Mười Hai
BÁCH HOA CÔNG CHÚA

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm:

– Ta đang muốn hiểu lai lịch của cả song phương thì nhân dịp này ta đến hội kiến với Tân Hoa phu nhân biết đâu ta chẳng thu thập được một vài điều gì hữu ích.

Chàng đây qua Nghê Trường Lâm:

– Phu nhân hiện tại ở đâu?

Nghê Trường Thanh đáp nhanh:

– Hiện tại phu nhân đã chuyển cư nơi khác, ở phía trước đây không xa lắm, mình do thủy lộ đến đó rất thuận tiện.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ:

– Vậy ra không còn ai ở trong Vương phủ ngoài cửa tây Thành Đô à?

Nghê Trường Lâm gật đầu:

– Không! Vì hành tung đã bị lộ rồi, không thể ở lại nơi cũ!

Lão nắm tay Bạch Thiếu Huy, đưa chàng xuống bến sông lên thuyền, vào mui. Thuyền mở dây xuôi dòng thẳng tiến.

Ngồi trong mui cửa hai bên hông đóng kín, Bạch Thiếu Huy không trông thấy gì được hai bên bờ sông.

Thuyền mở dây xuôi dòng thẳng tiến. Trong cửa hai bên hông đóng kín. Bạch Thiếu Huy không trông thấy được gì dọc bờ sông.

Mặc dù chàng trông thấy cũng chẳng có ích lợi gì có biết địa phương nào với địa phương nào. Lần thứ nhất vào Tứ Xuyên bất quá chàng chỉ quanh quẩn trong Thành Đô mấy hôm trước khi gặp Vương lập Văn, chưa có dịp đi xa hơn là bị kẹt trong tay bọn Bách Hoa Cốc.

Thuyền đi một lúc lâu Bạch Thiếu Huy có cảm tưởng là đi ngang qua một thị trấn nào đó nhưng thuyền không dừng.

Thuyền đi một lúc nữa vào một bến nước nơi đó tĩnh mịch vô cùng, trao nhẹ máy chèo, vài phút sau thuyền dừng lại.

Nghê Trường Lâm vừa mở cửa mai thuyền vừa cười nói.

– Đến nơi rồi! Xin Bạch đại hiệp theo lão phu lên bờ, đi sau Nghê Trường Lâm Bạch Thiếu Huy đảo mắt xung quanh nhận ra thuyền đậu bến nước phía bậc viên của một khu trung viên to lớn.

Khu trang viên này mừng tượng vương phủ tại Thành Đô, có đủ đài lâu các, hôn hoa núi giả, một nơi ẩn cư của một thế gia vọng tộc.

Con đường dẫn vào trang viên lót toàn đá trắng, hai bên trồng toàn cổ thụ, cành lá che rộng mát mẻ vô cùng.

Nơi cuối đường có một vọng cửa hình tròn, Nghê Trường Lâm đưa cánh tay gõ nhẹ vào cánh cửa.

Tiếng gõ dứt, cánh cửa mở ra, một lão nhân vận áo xám tro xuất hiện, trông thấy Nghê Trường Lâm lão ấy nghiêng mình chào:

– A! Phó giáo luyện đã trở về!

Lão đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy hỏi tiếp:

– Còn vị này là ai?

Nghê Trường Lâm thốt nhanh:

– Bạch đại hiệp quý khách của phu nhân đấy!

Bạch Thiếu Huy nhìn thoáng qua lão già, thấy lão tuổi tuy cao nhưng tinh thần quắc thước lạ, đôi mắt sáng ngời, chàng trầm nghĩ:

Một lão nhân giữ cửa mà cũng có võ công đáng khen ngợi, người trong Táng Hoa Môn tay nào cũng lợi hại cả.

Lão nhân lại vòng tay:

– Hai vị cứ vào!

Cánh cửa từ từ khép lại sau lưng Nghê Trường Lâm và Bạch Thiếu Huy.,

Cả hai đi một khoảng đường nữa, rẽ vào một lối nhỏ bên tả tiến vào một vọng cửa khác qua một vọng cửa đó, vào đến một tòa nhà.

Nhìn thoáng qua Bạch Thiếu Huy biết ngay đó là một tòa khách sảnh.

Nghê Trường Lâm mời Bạch Thiếu Huy ngồi xuống ghế đoạn thốt:

– Cảm phiền Bạch đại hiệp ngồi chờ một lát, lão phu vào trong báo tin cho phu nhân hay rồi sẽ thỉnh đại hiệp hội kiến.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Đạo trưởng cứ tự tiện!

Chàng thấy lão vận đạo bào, kêu gọi là đạo trưởng chứ thật ra chàng cũng không biết là lão có tu hành hay không ở am quán nào.

Chàng trầm nghĩ:

Khu trang viên này thuộc địa phương nào? Xem ra cách bố trí cũng bảo mật không kém Vương phủ tại Thành Đô, tương đương với Bách Hoa Cốc. Không rõ song phương là những bang phái nào trên giang hồ? Chừng như họ chống đối nhau không khác gì kẻ thù.

Một đồng tử vận áo xanh mặt mày sáng láng mang trà đặt lên bàn cung kính mời chàng.

– Bạch đại huynh dùng trà!

Hắn nghiêng mình chào rồi lui vào trong.

Bạch Thiếu Huy nhìn dáng dấp tiểu đồng, lại thầm khen một lần nữa, phàm người trong Táng Hoa Môn, đến một đứa bé cũng tỏ ra lợi hại như thường.

Một lúc sau theo lệnh của Phó giáo luyện Nghê Trường Lâm, hai tỳ nữ áo xanh mang thức ăn đến cho chàng dùng.

Đã đến đây rồi, Bạch Thiếu Huy không cần phải khách sáo nữa, vả lại vất vả một đêm dài, chàng cũng nghe đói nên cầm đũa ăn liền.

Sau bữa ăn không lâu, lão phu nhân đến, theo sau là Đỗ Quyên.

Táng hoa phu nhân vẫn vận y phục bố màu xanh, Tử Quyên cũng mang y phục tím như đêm vừa qua.

Bạch Thiếu Huy vội đứng lên vòng tay cúi chào:

– Tại hạ kính chào phu nhân!

Táng hoa phu nhân mỉm cười đáp lễ:

– Thiếu hiệp cứ tự nhiên cho, xin ngồi xuống, ngồi xuống đi rồi mình đàm đạo.

Bà cũng ngồi xuống một chiếc ghế đoạn tiếp:

– Đêm qua may mắn nhờ thiếu hiệp trợ giúp một tay nên Táng Hoa Môn mới thành công dễ dàng nhanh chóng như vậy, già vô cùng cảm kích ơn trọng đó, sai phái bọn thuộc hạ tìm thiếu hiệp thỉnh về đây.

Bạch Thiếu Huy chờ cho phu nhân dứt câu, mới ngồi xuống theo. Chàng khiêm tốn hỏi:

– Phu nhân cho đòi tại hạ chắc có điều chi chỉ bảo?

Phu nhân mỉm cười:

– Đêm qua sau khi thiếu hiệp đi rồi, già mới nhớ lại thiếu hiệp là Bạch công tử, bằng hữu mới kết giao của Vương Lập Văn.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Tại hạ là Bạch Thiếu Huy mong Vương công tử chấp nhận vào vòng thân mật!

Táng hoa nghiêm giọng:

– Đêm qua sau khi nghe thiếu hiệp mách cho biết là Vương Lập Văn và mười bảy đại hán kia đều bị Hoán Hoa yêu nữ cho uống Vô ưu tán mà mê thất thần trí, già còn nhờ mời một tay kỳ tài về khoa dụng độc giải cứu cho chúng. Song

điều mà không ai tưởng tượng đến là có mấy tên trong bọn vừa uống thuốc giải độc xong, lại ngã lăn ra chết liền!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi kêu lên:

– Trời! Có việc như vậy sao?

Táng hoa phu nhân gật đầu:

– Chắc thiếu hiệp có nghe giang hồ nói đến Nhất chỉ càn khôn Lâm Thông là một thánh thủ trong khoa dụng độc chứ?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút:

– Hình như có nghe!

Phu nhân tiếp nối:

– Ba mươi năm trước, hào kiệt vũ lâm tặng lão cái tước hiệu Mê dược lão tổ, có thể nói không một loại mê dược nào, độc dược nào mà lão không biết và không có cách giải cứu. Thế mà hai đại hán vừa uống thuốc giải độc của lão là chết liền.

Bạch Thiếu Huy nóng nảy:

– Còn các người kia?

Phu nhân thốt:

– Trước cái hậu quả nghịch thường như thế, tự nhiên già phải thận trọng không dám cho mấy đại hán kia uống tiếp theo!

Bà trầm ngâm suy nghĩ sau một phút, lại tiếp nối:

– Do đó già nghi ngờ là trong chất mê Vô ưu tán của Hoán Hoa yêu nữ phải có pha trộn chất độc gì, trước hết mình phải giải độc, rồi sau đó mới giải mê. Già mới được một vị có tài dụng độc khác, cho thuốc giải độc. Lần thí nghiệm này lại làm hao thêm một mạng người nữa.

Bạch Thiếu Huy giật mình thâm nghĩ:

– Nếu vậy Vô ưu tán là một loại mê dược lợi hại vô cùng! Không rõ Cửu Nghi tiên sinh đã cho ta uống viên thuốc gì, có công hiệu vừa giải mê vừa giải độc như thế?

Táng hoa phu nhân tiếp nối:

– Già nhớ lại thiếu hiệp cũng đồng thọ nạn như Vương Lập Văn và các người kia cũng có uống Vô ưu tán như bọn chúng, thế mà không việc gì...

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, cho rằng bà này có tâm cơ vừa mình mẫn vừa sâu sắc lắm, nghĩ đến việc gì là phải chu đáo, không quên một chi tiết nhỏ nhặt nào.

Chàng thốt:

– Phu nhân nói đúng! Tại hạ vẫn có uống Vô ưu tán như bọn họ.

Phu nhân giương mắt nhìn chàng:

– Rồi làm sao mà thiếu hiệp không mê thất thần trí như bọn chúng? Già muốn biết mọi sự diễn tiến như thế nào ngay từ phút giây đầu khi con thuyền lạ xuất hiện.

Bạch Thiếu Huy liền thuật lại các việc, sau cùng chàng cũng tỏ luôn là nhờ có viên thuốc ngừa độc trước, chàng dấu tên Cửu Nghi tiên sinh, chỉ nói là có một bậc dị nhân tặng chàng trong một giây phút tình cờ gặp nhau trên lộ trình đi đến Thành Đô.

Táng hoa phu nhân trầm lặng một lúc lâu rồi hỏi:

– Thiếu hiệp có ý muốn trở lại Bách Hoa Cốc nữa chăng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Có! Dù Vương huynh đã về đây, nhưng Kim huynh và ba vị công tử kia còn kẹt trong tay chúng, tự nhiên tại hạ phải cố gắng tìm cách cứu họ, tuy sơ giao nhưng tình bằng hữu với nhau rất đậm đà, tại hạ thực sự là không oán hận gì với Hoán Hoa Cung, nếu bắt buộc phải đối lập với chúng để cứu Nam Cung huynh và ba vị công tử, tại hạ sẽ không nao núng chút nào.

Rồi chàng hỏi lại:

– Tại hạ có một nghi vấn, dám mong phu nhân giải thích cho!

Táng hoa phu nhân gật đầu:

– Thiếu hiệp cứ nói già nghe!

Chàng trầm giọng:

– Giữa Táng Hoa Môn và Hoán Hoa cũng có mối thù sâu nặng gì với nhau?

Phu nhân thở dài:

– Trước khi giải thích cho thiếu hiệp hiểu, già muốn biết sự nhận xét của thiếu hiệp đối với bốn môn như thế nào?

Bạch Thiếu Huy đắn đo một chút:

– Hiện tại những người có thanh danh ít nhiều trên giang hồ, không đứng về bên này, cũng đứng về bên kia, có thể bảo vũ lâm đã chia đôi cho Táng Hoa Môn và Hoán Hoa Cung, tại hạ chưa nắm vững tình hình nên chưa dám quyết đoán. Song dù muốn dù không, tại hạ phải nhìn nhận rằng thủ đoạn của Bách Hoa Cốc có phần tàn độc hơn...

Phu nhân đưa ánh mắt mơ màng nhìn ra xa, nhớ về dĩ vãng, sau một lúc bà từ từ cất tiếng:

– Đầu tiên già tổ chức Táng Hoa Môn có mục đích báo phục mối tử thù, nhưng hiện tại thì phạm vi hoạt động đã mở rộng ra vô cùng, mà mục đích cũng biến đổi từ phục hận thù trở thành tranh chấp ảnh hưởng trên giang hồ, già thấy càng ngày các môn phái khác lần lượt bị Hoán Hoa Cung mê hoặc...

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Điều đó tại hạ cũng có biết phần nào, và hiện đang theo dõi để tìm hiểu nhiều hơn. Phu nhân có biết lai lịch của Hoán Hoa phu nhân chứ?

Táng hoa phu nhân lắc đầu:

– Già không được biết rõ lắm! Nhưng trên giang hồ trừ già ra, thiết tưởng chẳng còn một ai biết được nguồn gốc chúng, dù là một cách mơ hồ!

Bà tăng hắng mấy tiếng bắt đầu kể:

– Một trăm năm trước, một nữ nhân xuất hiện trên giang hồ tự xưng là Bách Hoa công chúa. Không rõ bà ấy đã chọn Bách Hoa Cốc làm căn cứ mà đặt tên như vậy, hay sau này những kẻ truyền nhân đến đây dựng sào huyệt, rồi đặt tên để tưởng niệm ân sư.

Bách Hoa công chúa có sắc đẹp tuyệt trần, vũ công lại quán thế, bà có hai nữ tỳ, cũng xinh đẹp như người trời.

Công chúa dùng nhan sắc thiên kiều bá mỵ đó lụy ái không biết bao nhiêu cao thủ trong các môn phái. Ai muốn thụ hưởng những giây phút ân ái với bà, trước hết phải truyền lại cho bà những kỳ công tuyệt học bí truyền. Nhưng sau khi được thỏa mãn dục vọng rồi, những người đó đều bị bà sát hại cả.

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ:

– Việc làm của bà ấy không ai phát giác ra à?

Phu nhân tiếp nối:

– Thoạt đầu thì không. Dần dần, số người chết càng ngày càng nhiều, thành thử giang hồ chú ý. Khám nghiệm các thi hài, không ai tìm được một vết tích gì khả nghi, chứng tỏ có bàn tay ám toán. Sau đó người ta mới tìm ra nơi huyệt Hậu não của nạn nhân có một vết nhỏ do mũi kim đâm vào. Họ khảo sát lại các thi thể khác, nạn nhân nào cũng mang một vết kim nhỏ như nhau, ở huyệt hậu não cả. Đến lúc họ điều tra ra thủ phạm các vụ án là ai, thì Bách Hoa công chúa đã vắng bóng trên giang hồ từ hai năm trước. Chẳng ai biết bà ta ra sao cả, vì từ đó bà không còn tái hiện trên thế gian nữa. Mãi đến ba mươi năm sau, một lão đạo trưởng trong phái Nga Mi vào núi sâu hái thuốc, bắt gặp hai thiếu nữ nhỏ tuổi độ mười hai, mười ba cùng nhau tỷ thí võ công dùng toàn những kỳ chiêu tuyệt thức của các môn phái. Thân pháp của chúng cực kỳ linh diệu, tuy chúng chỉ có ngần ấy tuổi, chúng tỏ ra có công phu luyện tập ngang với đệ tử các môn phái tu vi trên mấy năm dài.

Đạo trưởng hết sức ngạc nhiên, xuất hiện hỏi chúng, chúng cho biết là đệ tử của Hoán Hoa phu nhân.

Từ đó danh hiệu Hoán Hoa phu nhân mới có trong lịch sử giang hồ, người ta suy qua cái sở đắc võ công hỗn tạp của hai thiếu nữ đó mà đoán định Hoán Hoa phu nhân ba mươi năm sau và Bách Hoa công chúa ngày trước chỉ là một người.

Phu nhân nhấn mạnh:

– Sự việc già vừa kể, cách đây trên bảy mươi năm rồi!

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

Trên giang hồ, có một nhân vật lợi hại như vậy, tại sao sư phó ta không cho ta biết?

Phu nhân tiếp nối:

– Trước đây năm mươi năm, người trong Hoán Hoa Cung thỉnh thoảng có xuất hiện, chúng gồm toàn những thiếu nữ, nơi ngực áo có thêu một đóa hoa, nhờ vậy nên dễ nhìn ra chúng, và cũng nhờ dễ nhìn ra, nên không ai gây sự với chúng. Hào kiệt vũ lâm đều biết chúng là những tay lợi hại, nên chẳng ai dám trêu vào, thành thử sóng gió lặng êm mãi đến nay...

Gia dĩ chúng cũng không hiếu động, tuyệt nhiên không tiếp xúc với môn phái nào, chúng lại không hề đề cập đến Hoán Hoa Cung nên giang hồ xem chúng là những nhân vật trong một tổ chức thần bí, không ai biết được chúng làm gì, mà chúng cũng chẳng hề gây sự với môn phái nào...

o O o